

РЕШЕНИЕ

№ 3015

гр. София, 05.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 23.05.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **2645** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 233 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на А. К. С. с адрес [населено място], [улица], [жилищен адрес] срещу Заповед с рег. № 835/22.02.2012 г. на Директора на Главна Дирекция „Гранична Полиция”, с която му е наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от 6 месеца.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, защото е незаконосъобразна и постановена е при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Твърди се, че наказанието е наложено след изтичане на сроковете по чл. 225 от ЗМВР и са нарушени изискванията на чл. 229, ал. 1 и чл. 230, ал. 3 от ЗМВР.

В проведеното по делото открито заседание А. С. се явява лично и с упълномощения от него адвокат Й., който поддържа жалбата.

Ответникът по оспорването в лицето на Директора на Главна Дирекция „Гранична Полиция”, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт М. счита жалбата за неоснователна, инвокирайки доводи за това, че А. С. е нарушил служебната дисциплина и този факт е доказан по време на проведеното административно производство. Въпреки дадената от съда възможност, пълномощника на ответника не е изложил съображенията писмено, в указания срок.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства,

намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че А. К. С. е държавен служител, категория „В” и същият към момента на издаване на оспорената заповед е заемал длъжността главен инспектор, заместник-началник на Г. – Г. при РДГП – [населено място].

С писмо вх. № 87673/05.12.2011 г. в Главна Дирекция „Гранична Полиция” е постъпил анонимен сигнал, съдържащ данни за неправомерно ползване на служебно МПС – лек автомобил марка „Нисан”, модел „П.”, зачислен на Г. – Г..

Със заповед № 5211 от 08.12.2011 г. /л. 31/ на Директора на Главна Дирекция „Гранична Полиция” е разпоредено извършване на проверка на обстоятелствата, описани в сигнала и е назначена комисия.

Резултатът от проверката е обективизиран в изготвената от комисията справка рег. № 59 399 от 30.12.2011 г. /л. 37-42/. С резолюция от 30.12.2011 г. Директорът на Главна Дирекция „Гранична Полиция” е разпоредил да се иска удължаване на срока за проверката, като се изясни кой е разрешил ползването на служебния автомобил, защо пътната книжка не е попълвана коректно и т.н.

Събрани са множество документи и от лицата, имащи отношения към случая са снети писмени обяснения. Оспорващият С. също е дал становището си в писмен вид в докладни записки рег. № 27257/19.12.2011 г. и рег. № 1515/18.01.2012 г.

Констатациите от допълнителната проверка са отразени в справка рег. № 5053 от 30.01.2012 г. /л. 16-26/. В раздел „изводи” на този документ е посочено, че за времето от 01.01.2011 г. до 12.09.2011 г. главен инспектор А. К. С., в нарушение на забраната от т. II от Заповед рег. № 1089/27.10.2009 г. на Директора на РДГП – [населено място] е разрешавал извозване на служители от местоживее до месторабота и обратно 29 пъти, което е дисциплинарно нарушение по чл. 227, ал. 1, т. 11 от ППЗМВР и за същото е предвидено налагане на наказание „порицание”. Описано е също, че на 25.11.2011 г. главен инспектор А. К. С. е пропуснал да впише в пътната книжка на лек автомобил марка „Нисан”, модел „П.”, с ДК [рег.номер на МПС], пътуването по маршрут Г. – РДГП и да посочи действителния краен километраж, с което е нарушил чл. 84 от Инструкция МЗ I-83/31.08.1994 г., което е дисциплинарно нарушение по чл. 226, ал. 1, т. 5 от ППЗМВР и за същото е предвидено наказание „писмено предупреждение”.

Срещу изготвената справка С. е подал възражение до дисциплинарно-наказващия орган /л. 12/.

Вземайки предвид събраните в хода на дисциплинарното производство доказателства, Директорът на Главна Дирекция „Гранична Полиция” е направил извод за наличие на фактическите предпоставки за налагане на посоченото наказание спрямо държавния служител главен инспектор А. К. С., поради което е издал оспорената заповед.

По преписката е приложена кадрова справка на главен инспектор А. К. С. /л. 119/.

Като доказателства по делото са приети Заповед рег. № 1089/27.10.2009 г. на Директора на РДГП – [населено място] и Инструкция МЗ I-83/31.08.1994 г.

В направеното от пълномощника на ответника уточнение /л. 243/, във връзка с дадените от съда указания е посочено, че С. е разрешил устно служителите на РДГП-С. /вероятно се има предвид К./ да бъдат извозвани до работното им място през процесния период. Това е станало на конкретни дати, също описани в уточнението. Установяването на непопълване на пътната книжка на автомобила на 25.11.2011 г. е станало, посредством личното признание на С., съдържащо се в рег. № 1515/18.01.2012 г. В проведеното по делото открито заседание пълномощника на ответника заяви, че е изготвила писменото уточнение след разговори с дисциплинарно-разследващия орган,

който я е информирал за това, от кого е бил управляван автомобила на процесните дати.

За установяване на относими към спора факти е разпитан един свидетел по искане на оспорващия.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на А. К. С. лично на 27.02.2012 г., видно от положения върху екземпляр от нея саморъчно написан текст. Жалбата е подадена чрез административния орган на 29.02.2012 г. /вх. № Ж-19/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспорената заповед, компетентният административен орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 227, ал. 1, т. 11 и чл. 226, ал. 1, т. 5 от ППЗМВР, във връзка с чл. 226, ал. 1, т. 3 и чл. 224, ал. 2, т. 1 от ЗМВР, а именно че са извършени две нарушения, изразяващи се в пропуски в изучаването и прилагането на разпоредбите, регламентиращи служебната дейност и неизпълнение на служебни задължения или на заповеди.

Съгласно чл. 231 от ППЗМВР, дисциплинарното производство се образува при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител. То започва с писмена заповед, единствено при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 227, ал. 1, т. 2 - 10 от ЗМВР. В разглеждания случай, такива данни не се били налице, поради което липсата на заповед за образуване на дисциплинарно производство не е нарушение на административно-производствените правила. Вярно е, че началото на проверката е поставено, във връзка с получения анонимен сигнал, но дисциплинарното производство е започнало след допълнителната резолюция на Директора на Главна Дирекция „Гранична Полиция” от 30.12.2011 г., т.е. не налице нарушение по чл. 234 от ППЗМВР.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 228, т. 3 от ЗМВР, наказанията се налагат със заповеди от служители на длъжност „началник на сектор”, приравнените на нея и по-висока - за наказанията по чл. 226, ал. 1, т. 1 – 3. В разглеждания случай е безспорно, че длъжността Директор на Главна Дирекция „Гранична Полиция” е по-висока от длъжността „началник на сектор”.

Преценявайки събрания в хода на дисциплинарното производство доказателствен материал, съдът намира изводите, до които е достигнал административния орган за неправилни и необосновани. При спазване на прогласения в чл. 9 от АПК, принцип на служебното начало, с определението за насрочване на делото на ответника е указано, че за наличието на определени факти не сочи доказателства.

По отношение на първото, визирано в оспорената заповед нарушение, касаещо констатираното от комисията обстоятелство, че С. е разрешил 23 пъти използването на служебния автомобил марка „Нисан”, модел „П.” за извозване на служители на Г. – Г. до месторабота, съдът намира, че за извършването му няма събрани в хода на административното производство доказателства. В двете, описани по-горе справки не е

отразено, как проверяващите са достигнали до направения извод. Според констатациите в справка рег. № 5053 от 30.01.2012 г., недостатъчният капацитет на служебния автобус, с който са извозвани служителите от [населено място] до Г. - Г. е бил причина, ръководството на управлението да разреши ползването на лекия автомобил до запълване на местата. Разпитаният пред съда свидетел К. С., не отрече това обстоятелство в показанията си. Независимо от факта, че същият е служител на Главна Дирекция „Гранична Полиция” и също е бил предложен от комисията за наказание, съдът намира, че следва да кредитира изложените от него обстоятелства, поради липсата на противоречие с останалите, събрани в хода на административното производство доказателства. Свидетелят посочи, че когато е ползвал автомобила по време на дежурства, виждайки колеги на спирката, ги е качвал, за да могат същите да стигнат до работните си места, т.е. тези действия в никакъв случай не са били в разрез с издадените заповеди. В даденото до Директора на Главна Дирекция „Гранична Полиция”, възражение С. също не отрича, да е качвал колеги, посочвайки, че това е акт на колегиалност. Според свидетеля процесното МПС е нощувало в РДГП, а през работно време е било на разположение в Г. – Г., с оглед използването му при възникване гранична обстановка или за нуждите на ръководството. Свидетелят категорично отрече С. да е разпореждал автомобилът да се ползва за извозване на служители. В някои от писмените обяснения на служителите на РДГП – [населено място], дадени пред комисията се съдържа информация за това, че по разпореждане на С., автомобилът се е ползвал за извозване на служители, но с уточнението, че това е ставало, когато с него се е пътувало служебно и поради недостиг на местата в автобуса. Инцидентния, а не регулярния характер на осъщественото „извозване” на служителите до работното им място се доказва и от направеното от пълномощника на оспорващия писмено уточнение от 11.05.2012 г., на датите, на които се е осъществило то. Прави впечатление, че се касае за определени дни през май, юли и август на 2011 г. – в голямата си част без последователност. Безспорно е, че процесният автомобил е зачислен на ръководството на Г. – Г., от което следва, че С. е имал правото да го управлява. Дори на посочените дати да е осъществен превоз на служители на Г.-Г. от него или от други лица, това в никакъв случай не може да се приеме за нарушение на служебната дисциплина, а още по-малко за неизпълнение на служебни задължения или на заповеди, защото е станало във връзка с ползването на автомобила по предназначение.

С оглед на изложеното съдът намира, че административният орган, при издаването на оспорения акт, в тази му част е игнорирал прогласения в чл. 7 от АПК, принцип на истинност, според който административните актове се основават на действителните факти от значение за случая. Поради неустановяването по безспорен и категоричен начин на неизпълнение на служебни задължения или на заповеди от страна на С., процесната заповед, подлежи в тази ѝ част на отмяна.

По отношение на другото твърдяно нарушение, а именно, че на 25.11.2011 г. С. не е попълнил пътната книжка на лек автомобил марка „Нисан”, модел „П.”, с което не е изпълнил задълженията си по чл. 84 от Инструкция МЗ I-83/31.08.1994 г., съдът намира следното. Описаното обстоятелство не се оспорва от жалбоподателя и същият го е признал във възражението си. В случая, според настоящия съдебен състав не може да става дума за пропуск в изучаването и прилагането на разпоредбите, регламентиращи служебната дейност. Такъв щеше да е налице, ако той изобщо при управлението на въпросното МПС не е попълвал книжката, защото не се е бил запознал с визираната

инструкция. Очевидно в случая се касае за маловажно нарушение, за което, ако изобщо се приеме, че подлежи на наказание, следва да се наложи „мъмрене”. Особеното тук е, че административният орган е наложил наказание „порицание”, каквото не е изобщо предвидено, съгласно чл. 226, ал. 1, т. 6 от ЗМВР за това нарушение. Законосъобразното наказание в случая е било „писмено предупреждение”, така както е предложила комисията в изготвената до Директора на Главна Дирекция „Гранична Полиция” справка.

Неосноватени са твърденията за неспазване на процедурата при провеждането на дисциплинарното производство. Изслушването на държавния служител, съгласно чл. 229, ал. 1 от ЗМВР се извършва от дисциплинарно-наказващия орган. В случая не се спори, че С. изобщо не е бил изслушван. По силата на чл. 237, ал. 4 от ППЗМВР, органът, налагащ наказанието не е длъжен да изслуша служителя, извършил нарушението, ако той е дал писмени обяснения. Както беше посочено, обясненията на оспорващия са приети от Директора на Главна Дирекция „Гранична Полиция”, като по този начин той се освободил от задължението си да го изслуша.

Оспорената заповед е издадена в сроковете по чл. 225, ал. 1 от ЗМВР. Съгласно чл. 237, ал. 1 и ал. 2 от ППЗМВР дисциплинарното нарушение се установява от органа, компетентен да наложи дисциплинарното наказание и за установяване на нарушението дисциплинарно наказващият орган в рамките на дисциплинарното производство може да разпреди извършване на проверка. В разглеждания случай установяването на нарушението е станало след събирането на доказателства и извършване на проверка, приключила с изготвянето на визираните справки от 30.12.2011 г. 30.01.2012 г. От последната дата тече и преклузивния двумесечен срок за налагане на наказанието.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената форма, но при съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

По отношение на направените разноски, предвид изхода на спора и обстоятелството, че оспорващият чрез процесуалния си представител е поискал присъждането им, на същият се дължат такива от бюджета на органа издал оспорения акт.

Водим от горното и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. К. С. от [населено място] с рег. № 835/22.02.2012 г. на Директора на Главна Дирекция „Гранична Полиция”, с която му е наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА Главна Дирекция „Гранична Полиция” на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, да заплати на А. К. С. с адрес [населено място], [улица], [жилищен адрес] сумата от 400 /четиристотин/ лева, представляваща платено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Р. България.

